



HETTY VAN AAR

GROETJES *uit* GRIEKENLAND

STANDAARD UITGEVERIJ

© 2021 Standaard Uitgeverij nv,
Franklin Rooseveltplaats 12, B-2060 Antwerpen en Hetty van Aar
www.standaarduitgeverij.be – info@standaarduitgeverij.be
www.hettyvanaar.nl

Coverontwerp, illustraties en boekverzorging: Ruthje Goethals
Coverillustratie Kato gebaseerd op een concept van Cécile Hudrisier,
met toestemming van Cécile Hudrisier

ISBN 978 90 02 27253 0
D/2021/0034/13
NUR 283

Elke overeenkomst met bestaande personen of situaties berust op toeval.

Niets uit deze uitgave mag worden vermenigvuldigd – op enige manier – zonder
voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.



HOOFDSTUK 1



Het was zondagmiddag, bijna drie uur. Kato zat, wiebelend van ongeduld, achter de laptop.

‘Komen jullie? Het is tijd! Pappous en yiayia zijn er zo.’

Pappous en yiayia waren haar Griekse opa en oma. Wie had dat ooit kunnen denken? Mama wist wel al haar hele leven dat ze geadopteerd was, maar ze had nooit kunnen denken dat ze Grieks was.

Ze kwamen natuurlijk niet echt op bezoek, maar via Skype. Elke eerste zondagmiddag van de maand, precies om drie uur, verschenen ze lachend op het scherm van de laptop. Die tijd was belangrijk, wist Kato. Op zondagmiddag was het altijd heel druk in de taverne van opa en oma. Veel Griekse families kwamen dan eten. Aan lange tafels zaten ze bij elkaar te lachen,



te praten en te eten natuurlijk. Het leek wel een feest. Kato had het met eigen ogen gezien toen ze voor het eerst bij haar Griekse familie op bezoek was. Pas tegen vieren verdwenen de laatste gasten naar huis. Dan was het bij Kato drie uur. Daar was mama al. Ze haalde nog snel een borstel door haar krullen, niet dat het hielp, en ging dicht naast Kato zitten. Papa schoof een stoel bij. Steven en Mark kropen bij mama en papa op schoot en toen knipperde het beeldscherm.

‘Opa en oma!’ riepen Mark en Steven blij.

‘Pappous en yiayia’, verbeterde Kato hen.

Rond de ogen van oma verschenen ontelbare lachrimpeltjes. ‘Goed zo, Kato’, zei ze heel langzaam.

‘Oma spreekt Nederlands!’ riep Kato.

‘Opa praten ook *Hollandika*’, zei opa, en toen moesten ze allemaal lachen.

‘Niet goed?’ Opa keek van het scherm naar oma en terug. Zijn borstelige wenkbrauwen stonden als vraagtekens boven zijn ogen.

‘Bijna goed’, lachte Kato. ‘Opa praat ook Nederlands.’

Sinds hun eerste ontmoeting, vorig jaar in de zomervakantie, deden Kato, haar ouders en broertjes hun best om Grieks te leren. Haar familie in Griekenland probeerde een paar woordjes Nederlands te spreken.

‘*Hollandika* schmoelijk’, vond pappous.

‘Grieks is moeilijk’, antwoordde Kato.

‘Wij begrijp je wel’, zei oma.

En daar ging het om.

Mama schoof naar het puntje van haar stoel. Ze kroop haast in het beeldscherm toen ze vroeg:

‘Hoe gaat het?’

Oma kreeg nog meer lachrimpeltjes. ‘*Kalá, Elena.*’

En de punten van opa’s snor krulden omhoog toen hij aanvulde: ‘*Poly kalá.*’



‘Gelukkig, het gaat goed met ze’, vertaalde mama. Ze vroeg naar Yannis en Dinah, haar broer en zus. Opa draaide de computer een slag. Nu zagen ze Dinah op de achtergrond druk bezig de tafels van de taverne schoon te maken. Yannis kwam voorbij met een gigantische stapel borden. Hij wilde zwaaien, maar dat lukte niet met zijn handen vol. Hij trok gekke bekken en zwaaide met zijn benen, tot zijn moeder riep. Kato spitste haar oren, maar ze verstond geen woord van wat er werd gezegd. Kom, zwaaide oma ongeduldig naar haar twee Griekse kinderen. Yannis en Dinah trokken een stoel bij.

Dinah keek met een stralende lach in de camera.

‘Grote njoews’, sprak ze langzaam.

Even was het stil aan de andere kant. Toen begreep Kato de boodschap: ‘Dinah heeft groot nieuws’, zei ze.

Dinah hield haar hand voor de camera. Een

gouden ring fonkelde om haar linkerringvinger. Kato wist wat het woordje mooi in het Grieks betekende en zei snel: *‘Oraía!’*



‘Zou ze verloofd zijn?’ mompelde mama. Ze zocht op haar telefoon snel naar Google vertalen en tikte ‘verloofd’ in. ‘Oei, wat een lastig woord.’ Ze sprak het langzaam uit: *‘Arravoniasménos?’* Dinah begon enthousiast te knikken. *‘Me Kostas.’* Dinah had zich verloofd met Kostas.

‘Hoera!’ riep Kato snel en ze stak haar handen in de lucht. Griekse woorden waren meestal zo lang, en je sprak ze toch weer anders uit dan ze opgeschreven waren. Papa, Mark en Steven staken ook hun handen in de lucht. ‘Hoera! Hoera! Hoera!’

Intussen had mama het Griekse woord voor ‘gefeliciteerd’ gevonden. Ze drukte op de afbeelding van de luidspreker. Een onbekende vrouwenstem sprak: *‘Syncharitíria!’*

Dinah bedankte stralend: *‘Pollá efcharistó.’*

‘Wat zie je er gelukkig uit’, zei mama tegen haar zus, die daar geen woord van verstond. *‘Happy!’* zei mama.

‘Veel happy’, benadrukte Dinah. *‘Many many happy.’* Vragend keek ze haar vader aan en toen haar moeder. Die knikte, alsof ze wilde zeggen: toe maar. Dinah trok een plechtig gezicht en vroeg: *‘Elena, you are my... eh... koumbara?’* Het was een belangrijk moment, dat voelde

iedereen. Maar wat vroeg Dinah precies?
Kato pakte mama's telefoon en tikte het woord
'koumbara' in. 'Ze vraagt of je haar getuige wilt
zijn', zei Kato.

Mama knikte, met een brede glimlach op haar
lippen. 'Nee, nee', zei ze. Ze bedoelde 'ja', maar
in het Grieks zeg je 'nee'. Pappous, yiayia, Dinah
en Yiannis klapten in de handen van plezier. Het
verloren kind Elena wilde getuige zijn op de
bruiloft van haar zusje. Wat een feest.

Ze babbelden nog een poos in hun zelfbedachte
mengtaaltje. Met veel digitale kusjes namen ze
afscheid van elkaar.

Weg waren ze. Kato slaakte een zucht. Ze miste
haar Griekse familie nu al. Ze slikte en staarde
naar buiten. De regen liet tranen langs de ruiten
lopen.

'Het was daar wel mooi weer', zei ze opeens.

'Hebben jullie dat gezien? De zon scheen. Oma
en Dinah hadden korte mouwen.'

Mama knikte zwijgend.

Ze miste haar Griekse familie heel erg, Kato
zag het in mama's ogen. Ze waren pas één keer
in Griekenland op familiebezoek geweest. Dat
was na hun bezoek aan het weeshuis in Athene,
waar mama als baby naartoe gebracht was.

Pappous en yiayia waren daarna één keer bij
hen op bezoek gekomen. Eigenlijk had mama



haar biologische ouders maar twee keer in haar leven ontmoet. En het waren nog wel zulke lieve mensen. Wat erg, dacht Kato. Maar nu zou mama voor de derde keer gaan, om getuige te zijn bij de bruiloft van haar zus.

‘Hoe ga je?’ vroeg Kato.

Mama keek papa aan. ‘Met het vliegtuig, denk ik, als het niet te duur is.’

‘Mogen wij mee?’ vroeg Steven.

‘Ja! Samen in het vliegtuig!’ riep Mark. ‘Dat was pas leuk.’

‘Als dat zou kunnen’, floepte Kato eruit. Meteen klemde ze haar lippen stijf op elkaar. Natuurlijk kon dat niet, dat was veel te duur, ze wist het heus wel. Tegen beter weten in opperde ze: ‘En als we met de auto gaan?’

Papa schudde zijn hoofd. ‘Zo’n lange reis? Dat overleeft ons autootje niet.’

‘Jammer’, riepen de broertjes tegelijk.

‘Jammerdebammer’, benadrukte Kato. Intussen werkten haar hersencellen op volle toeren. ‘Of misschien is het niet jammerdebammer. Als je iets heel erg graag wilt, dan vind je wel een oplossing.’

Iedereen keek naar Kato.

‘Zou het echt waar zijn?’ Er klonk hoop in de stem van mama.

Kato knikte vastbesloten. ‘Als je iets heel graag wilt, dan moet het lukken.’

